

динъ лѣсъ ги дѣли само, и всякой часъ трѣбва да ся очаква сражение то.

Въгларка. Богъ да ся смили надъ насъ ! Но я кажи ми мѣжю, какъ тѣй не мога да разумѣя — че на ли ся разби неприятельтъ, отъ гдѣ и какъ пакъ ся е повдигналъ проклетия.

Въгларъ. Туй всичко става, защото нѣматъ страхъ отъ краля, и отъ както направиха момиче то магьосница, всичко върви назадъ.

Слушай ! Кой иди насамъ ?

ЯВЛЕНИЕ ВТОРО.

Ивана. Раймондъ. Горни тѣ.

Раймондъ. Близо ся виждатъ тѣзи колиби, елате тукъ ще намѣримъ прибѣжище отъ яростната бура. Три дена ся вече какъ ся скитате и бѣгате отъ челоуѣческый погледъ, а прехраната ви е дивитѣ корени.

(Бурата отихва, небосводъ тѣ ся разяснява).

Милостиви хора са тѣ, елате !

Въгларъ. види ся, че вие ся нуждаете за почивка, нека бѣде нашый скверенъ покривъ вашъ !

Жената. Чудно, защо е пакъ тѣзи дѣвица въоружена ? Но тяжки са сега врѣмената, и жената трѣбва да носи желѣзенъ Панцеръ. Сама та кралица Изабо, казватъ че ся бие съ френцузски тѣ врагове, а пакъ слухъ ся прѣска, че момиче, овчарска дѣцаря, поборствува отъ страна на краля противо неприятеля.

Въгларъ. Стига говори, хайде иди въ колибата и вижъ тамъ, та приготви нѣщо на мома та ! *(жена та излиза).*

Раймондъ. *(на Ивана).* Познавате ли, че не са всички тѣ хора свирѣпи, и въ пустинята живѣятъ също мили сѣрдца ; о, елате, бурата прѣстана, осмихна ся слънце то на небосвода, и клима вече къмъ заходание.